

L'estil del papa Francesc s'imposa al Vaticà

El diumenge 27 d'abril varen ser canonitzats Joan XXIII i Joan Pau II, en una missa celebrada a la plaça de Sant Pere. La cerimònia, a la qual varen assistir 800.000 pelegrins, va estar marcada per l'estil del Papa, un estil fet d'autenticitat, d'austeritat i de renovació espiritual. El

Papa va parlar d'una «festa de la fe». La glossa dels dos nous sants feta pel papa Francesc a l'homilia s'ha interpretat com un propòsit de continuar en l'Església actual aquell esperit de reforma que arrenca del Concili Vaticà II. Nota destacada del dia fou la discreta presència, com a concelebrant i envoltat pels cardenals, del papa emèrit Benet XVI, un signe nou en l'Església catòlica. A la foto, Francesc va saludar el seu antecessor tant a l'inici com al final de la missa de canonització.

GLOSSA

Ben fet, pares!

Un matrimoni preocupat per l'educació cristiana dels seus fills i per la seva inserció en la comunitat parroquial considerarà oportú de testimoniar personalment aquesta inserció, viure-la de manera activa i compromesa. A partir de petits serveis, segons les seves possibilitats —força condicionades per l'atenció als fills, encara infants—, s'anaren implicant en la vida de la parròquia del barri on s'havien traslladat quan es van casar; de l'assistència a la missa dominical i de llegir-ne alguna de les lectures passaren a introduir-se en la pastoral prematrimonial. Servir a la comunitat no era aliè a la seva història personal. En la seva joventut havien participat en un moviment de joves cristians i havien estat monitors d'un centre d'esplai. Les trobades periòdiques personals amb un consiliari també havien tingut un important paper en els seus processos de fe en aquesta etapa vital. De fet, cadascú mantenia encara un acompanyament espiritual amb un sacerdot.

A la pastoral matrimonial s'afegí, arribada l'etapa preparatòria de la primera comunió del fill gran, que el pare fés també de catequista i que continués, després, animant un grup de postcomunió. Ara el fill gran ja és un adolescent implicat en les ac-

tivitats catequètiques i d'esplai parroquials. Fins i tot ha arribat a dir als seus pares, sense massa retòrica ni poesia, ras i curt, que li agrada que ajudin els altres —siguin infants o adults— a ser bones persones seguint Jesús. Els ho ha dit una vegada, és suficient. Els pares ho guarden al cor i pregunten.

L'educació en la fe dels nostres infants comporta una sèrie d'aspectes que la quotidianitat familiar pot aportar amb senzillesa i naturalitat des de la primera infantesa: les respostes a les primeres preguntes, tan senzilles i tan profundes alhora; la lectura i l'explicació de les històries bíbliques; la pregària quotidiana adaptada sempre a l'edat i al moment del dia; la celebració compartida dels sacraments en el si d'una comunitat que també pot ser àmbit vivencial de grans amistats; el servei als altres en què es concreta el seguiment de Jesús... I tot des de l'amor, el mateix amor amb què cada dia pares i mares omplen els seus gestos envers els fills, ajudant-los així a descobrir la vocació de fills i filles de Déu: «Deixeu-vos transformar i renoveu el vostre interior, perquè pogueu reconèixer quina és la voluntat de Déu, allò que és bo, agradable a Ell i perfecte» (Rm 12,2).

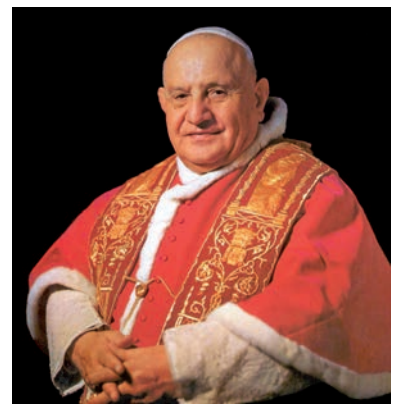
Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Sant Joan XXIII, el Papa de la docilitat a l'Esperit Sant

Quanta emoció quan el Papa Francesc proclamà, amb solemnitat i emoció, que dos Papes, **Joan XXIII** i **Joan Pau II**, entraven en el catàleg dels sants de l'Església. Joia pasqual per aquests dos grans homes que Déu ha concedit perquè guessin la seva Església en el segle xx. Joia de Pasqua i misericòrdia abundosa les que eren festejades pel Poble de Déu. El diumenge dia 27 d'abril, foren canonitzats dos homes bons, fidels servents de Déu, entregats totalment i sacrificadament a la humanitat. Els cristians creiem que són ja feliços eternament, que poden intercedir per nosaltres i que les seves vides són imitables perquè han estat «virtuoses».

Moltes coses del segle xx, encara tan recent, no s'entendrien sense aquest gran Papa, **Joan XXIII, Angelo Giuseppe Roncalli** (1881-1963), un pagès humil del Nord d'Itàlia (Sotto il Monte-Bèrgam), diplomàtic a l'Orient d'Europa, a Turquia i després a París, que serví com a Papa del 1958 al 1963. Amb els seus límits, que tenia com tota persona humana, i alhora amb una vida santa i abnegada, va ser un gegant d'humanitat. **Joan XXIII**, reconegut com «el Papa bo», ple de bondat i humilitat, alegria i coratge per a convocar el Concili Vaticà II, que havia de dur la gran renovació de l'Església del segle xx, havia tingut l'oportunitat d'aprendre la dimensió social de la fe cristiana a través del seu bisbe, quan era capellà jove i secretari seu. Després fou un avançat de les relacions fraternals ecumèniques amb l'Orient, i ja Nunci a Turquia durant la Segona Guerra Mundial, salvà molts jueus oferint-los passaports del Vaticà com a pelegrins. Nunci a París es guanyà l'estima de tothom i quan ja de gran arribà a Venècia, tot semblava culminat, i en canvi fou elegit Papa. Pensaven en una transició, i revolucionà l'Església anunciant als tres mesos que convocava un Concili ecumènic que havia de canviar tantíssimes coses. Tingué un cor obert a tothom, medià en temes de pau, i ens regalà al final de la seva vida, la renovadora encíclica *Pacem in Terris*, en la qual acollia els Drets Humans en el patrimoni de la Doctrina social de l'Església. Ja en vida i especialment en la mort fou tingut per sant. Fou estimat com un bon Rector del món, i ell sempre digué que ser rector de poble és el que més li hauria agradat.

En el seu testament Joan XXIII ens deixà paraules sàvies: «Nascut pobre, però d'una família humil i respectable, estic particularment content de morir pobre. Dono gràcies a Déu per aquesta gràcia de la pobresa a la qual vaig jurar fidelitat en la meva joventut, que m'ha enfortit en la meva determinació per no demanar mai res —diners o favors— ni per a mi, ni per als meus familiars i amics (...). En l'hora de l'adéu, o millor, de l'areveure, evoco també tot el que més val a la vida: Jesucrist beneït, la seva santa Església, el seu Evangeli, i en l'Evangeli sobretot el Parenostre en l'esperit i en el cor de Jesús, i de l'Evangeli, la veritat i la bondat, la bondat mansa i benigna, activa i pacient, invicta i victoriosa.»

El Papa Francesc digué d'ell a l'homilia de canonització: «En la convocatòria del Concili, Sant Joan XXIII va demostrar una delicada docilitat a l'Esperit Sant, es va deixar conduir i va ser per a l'Església un pastor, un guia-guiat, guiat per l'Esperit. Aquest va ser el seu gran servei a l'Església; per això m'agrada pensar en ell com el Papa de la docilitat a l'Esperit Sant». Que ara pregui per nosaltres perquè també siguem dòcils a l'acció de l'Esperit!

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

JUANJO FERNÁNDEZ

Projecte Montserrat

El proppassat 4 d'abril, un miler de nens i nenes de disset escoles cristianes del país van celebrar la jornada presencial del projecte telemàtic *Montserrat, un munt d'aventures*. Aquest projecte, que porta a terme des de fa 15 anys la Fundació Escola Cristiana de Catalunya (FECC), té per objectiu donar a conèixer Montserrat i el seu entorn de manera interactiva. Juanjo Fernández, consultor pedagògic de la FECC, n'és un dels organitzadors.

Com neix el projecte?

Montserrat, un munt d'aventures va sorgir l'any 1998 des de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya arran de la sensibilitat especial per promoure la integració de les TIC en tots els processos que s'esdevenen en l'escola, tant en la gestió com en els processos d'ensenyament i aprenentatge.

Quina és la resposta de les escoles?

Una resposta extraordinària! Penseu que els alumnes participants descobreixen les singularitats i la vida quotidiana de l'abadia i el seu entorn guiats pels escolans. Només són disset les escoles que poden participar en el projecte i apropar-se a Montserrat de manera telemàtica... i presencial!

Per què calia un projecte com aquest?

Sovint desconeixem el que tenim més a prop. Per tant, calia un projecte en què els alumnes de 3r a 6è de primària descobrissin Montserrat a través de cinc itineraris: muntanya, Santuari, monestir, museu i música. La cultura religiosa és fonamental, com ho és l'estimació pel nostre patrimoni. En el projecte també es treballa l'enriquiment espiritual: tots els grups van a saludar la Mare de Déu i li ofereixen pregàries i cançons.

Oscar Bardají i Martín

HISTORIA DE LA CARIDAD

La capa de san Martín de Tours

Si hay que escoger un icono de la caridad cristiana, este puede muy bien ser la imagen de san Martín de Tours reproducida ininidad de veces en iglesias, catedrales y capillas del mundo cristiano. Martín fue un soldado que abandonó la carrera militar tras 25 años de servicio para convertirse en soldado de Cristo, retirándose a vivir su religiosidad en soledad. Siendo todavía soldado, dividió su capa militar con un mendigo que encontró en Amiens tiritando de frío. Poco después tuvo una visión de Cristo cubierto con esa parte de su capa que había regalado.

De hecho, Martín reconoce a Jesús en el que se ha guarnecido con la parte regalada de su capa. Poco a poco, Martín y otros ascetas, monjes y obispos —como san Cesáreo de Arlés— son considerados santos aunque no hayan sufrido el martirio, porque se les considera fieles imitadores de Jesucristo en su fidelidad hasta la muerte. En muchos casos lo que más se resalta es su caridad.

La devoción a estos santos se extendió por Europa y fueron admirados e imitados por los diversos pueblos, dando lugar a nuevas costumbres y tradiciones que conformarán la vida de los nuevos pueblos.

En la vida de Martín de Tours que escribió Sulpicio Severo, lo exalta como igual a los mártires por su renuncia al mundo, su humildad, su paciencia y su caridad. Martín obtuvo un *martyrium sine cruore* (sin efusión de sangre), siendo agraciado por Dios con una virtud milagrosa.

Juan María Laboa

(Por sus frutos los conoceréis. Historia de la caridad en la Iglesia, Editorial San Pablo)

HECHOS DE VIDA

«Reanimar mi alegría»

Gerard Bessière, sacerdote y escritor espiritual francés, después de la muerte de su padre, como todo hijo, vivió días de dolor. Subrayó: —«Me humilla comprobar que a veces me dejo llevar por el dolor de la muerte de mi padre.»

Días después añadiría al texto:

- «Los amigos se extrañan de mi silencio. He sabido que algunos se inquietan y comentan entre ellos: “Ya no silba...”
- »Y he vuelto a silbar. Voluntariamente.
- »El primer lenguaje debe ser: “Mi cara sonriente, afable, alegre.”
- »El segundo: “Mi actitud acogedora con quien me encuentre”.
- »¿Podría yo hablar de Jesús... si no *reanimara mi alegría?*»

Rainer María Rilke afirmó: «Todos los que te buscan y te tientan, / y aquellos que te encuentran, / te someten a la imagen y al gesto.» Tener buen humor es el primer acto de virtud.

San Juan de la Cruz, doctor de la Iglesia, comentando el «silbido leve del viento» que escuchó el profeta Elías, afirmaba: «Este divino *silbo* que entra por el oído del alma, no solamente es sustancia entendida, sino también descubrimiento de verdades de la divinidad y revelación de secretos suyos ocultos. Algunos teólogos dicen que: “Elías en aquel *silbo*... vio a Dios”.

¡Suframos o no, debemos intentar «reanimarnos en la Alegría!»

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

¿Descentrados? ¡Centrados en Cristo!

¡Centrar!, ¡buscar el centro!... repetimos en el arte, en el deporte, en la ciencia; lo subrayamos al investigar la verdad, al rastrear un camino... En psicología y en otras ciencias humanas se nos invita a ser en la vida personas centradas.

Sin embargo, el papa Francisco invita a ¡descentrarnos! A «avanzar en una saludable descentralización» en el proceder eclesial (EG 16); y también a vivir la «experiencia hermosa y un poco paradójica» de descentrarnos, porque «cuanto más te unes a Jesús y él se convierte en el centro de tu vida, tanto más te hace Él salir de ti mismo, te descentra y te abre a los demás». «El discípulo-misionero es un descentrado: el centro es Jesucristo, que convoca y envía. El discípulo es enviado a las periferias existenciales». Estamos, por así decirlo, «desplazados», estamos al servicio de Cristo y de la Iglesia.

El Señor es el único Dios de nuestra vida. Cristo es «el Camino, la Verdad y la Vida» (Jn 14,6). Dios es «centro luminoso de fiesta y de alegría que quiere comunicar a su pueblo ese gozo salvífico» (EG 4). En esta fiesta, de encuentro con el Señor y con el hermano, encontramos nuestro centro, nuestro gozo y alegría.

Hna. M. de los Ángeles Maeso

Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 19.** □ **Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Ac 14,5-18 / SI 113 / Jn 14,21-26]. Sant Francesc Coll (1812-1875), prev. dominicà, de Gombren (Ripollès), fund. Dominiques de l'Anunciata, a Vic (RDA, 1856); sant Pere Celestí, papa dimissionari (Celestí V), abans monjo i fund.; santa Ciríaca.
- 20.** □ **Dimarts** [Ac 14,19-28 / SI 114 / Jn 14,27-31a]. Sant Bernardí de Siena (1380-1444), prev. franciscà, devot del nom de Jesús, patró dels publicistes i els esparters; sant Baldiri o Boi, mr.
- 21.** □ **Dimecres** [Ac 15,1-6 / SI 121 / Jn 15,1-8]. Sant Secundí, mr. a Còrdova; sant Torquat i els seus companys, mrs.; santa Virgínia, viuda.
- 22.** □ **Dijous** [Ac 15,7-21 / SI 95 / Jn 15,9-11]. Santa Joaquina de Vedruna (1783-1854), rel. viuda, de Barcelona, fund. carmelites de la Caritat a Vic (CHCC, 1826); santa Rita de Càscia, rel. agustina.
- 23.** □ **Divendres** [Ac 15,22-31 / SI 56 / Jn 15,12-17]. Sant Desideri, bisbe; sant Joan Bta. de Rossi, prev., fund.
- 24.** □ **Dissabte** [Ac 16,1-10 / SI 99 / Jn 15,18-21]. Maria Auxiliadora i altres advocacions: Providència, Strada... Sant Vicenç de Lerins, prev., escriptor eclesiàstic; sant Genadi, bisbe; santes Susanna i Afra, mrs.; beat Joan Prado, prev. i mr.
- 25.** □ **† Diumenge vinent**, VI de Pasqua (lit. hores: 2a setm.) [Ac 8,5-8.14-17 / SI 65 / 1Pe 3,15-18 (o bé: 1Pe 4,13-16) / Jn 14,15-21 (o bé: Jn 17,1-11a)]. Sant Beda el Venerable (673-735), prev. i doctor de l'Església; santa Magdalena-Sofia Barat, fund. rel. del Sagrat Cor, a París (SCJM, 1800); santa Vicenta-Maria López Vicuña, vg., fund. rel. Maria Immaculada.

DIUMENGE V DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 6,1-7)

Per aquells dies, anava augmentant el nombre dels creients, i els immigrants de llengua grega es queixaven dels nadius perquè, en la distribució diària d'ajuda als pobres, les seves viudes no eren ateses. Llavors els dotze convocaren una reunió de tots els creients i els digueren: «No estaria bé que nosaltres deixéssim la predicació de la paraula de Déu i ens poséssim a distribuir l'ajuda als pobres. Per això, germans, busqueu entre vosaltres mateixos set homes fiats, plens de l'Esperit Sant i de seny, i els encarregarem aquesta feina; nosaltres continuarem ocupant-nos de la pregària i del ministeri de la paraula». Tothom trobà bé aquesta proposta, i elegiren Esteve, un home ple de fe i de l'Esperit Sant, Felip, Pròcor, Nicànor, Timon, Parmenàs i Nicolau, un antioquè convertit al judaisme. Els presentaren als apòstols, i aquests, després de pregar, els imposaren les mans.

La paraula de Déu s'anava estenent, i a Jerusalem creixia molt el nombre dels creients; fins i tot molts sacerdots acceptaven la fe.

▶ Salm responsorial (32)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.*

Justos, aclameu el Senyor, / fareu bé de lloar-lo, homes rectes. / Celebreu el Senyor amb la lira, / acompanyeu amb l'arpa els vostres cants. R.

La paraula del Senyor és sincera, / es manté fidel en tot el que fa; / estima el dret i la justícia, / la terra és plena del seu amor. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 2,4-9)

Estimats, acosteu-vos al Senyor, que és la pedra viva. Els homes l'havien rebutjada, però als ulls de Déu és «escollida, de gran valor». També vosaltres, com pedres vives, deixeu que Déu faci de vosaltres un temple espiritual, un sacerdoti sant, que oferirà víctimes espirituals, acceptables a Déu per Jesucrist. Per això diu l'Esclusiva: «Jo poso a Síó una pedra angular, de gran valor, escollida: el qui creu, no quedarà defraudat». És de gran valor per a vosaltres, els qui heu cregut, però per als qui no creuen «la pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici», i «s'ha convertit en pedra d'ensopec, en roc que fa caure». Ensopeguen quan no fan cas de la predicació. Sempre n'hi haurà que no en fan cas. Però vosaltres sou «un poble escollit, un reialme sacerdotal, una nació sagrada, la possessió personal de Déu», perquè «proclameu la lloança» d'aquell que us ha cridat del país de tenebres a la seva llum admirable.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 14,1-12)

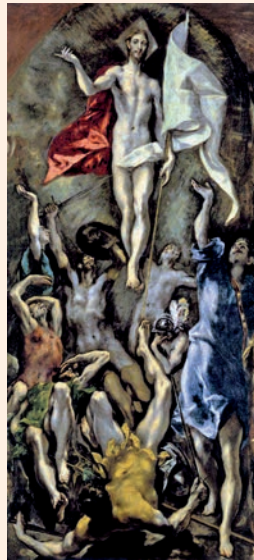
En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Que els vostres cors s'asseverin. Confieu en Déu, confieu també en mi. A casa el meu Pare hi ha lloc per a tots: si no n'hi hagués, us podria dir que vaig a preparar-vos estada? I quan hauré anat a preparar-vos-la, tornaré i us prendré a casa meua, perquè també vosaltres visqueu allà on jo estic. I ja sabeu quin camí hi porta, allà on jo vaig». Tomàs li diu: «Senyor, si ni tan sols sabem on aneu. Com podem saber quin camí hi porta?» Jesús li diu: «Jo sóc el camí, la veritat i la vida: ningú no arriba al Pare, si no hi va per mi. Si m'heu conegut a mi, heu de conèixer igualment el meu Pare: des d'ara ja el coneixeu i ja l'heu vist». Li diu Felip: «Senyor, mostreu-nos el Pare, i no ens cal res més». Jesús li diu: «Felip, fa tant de temps que estic amb vosaltres i encara no em coneixes? Qui em veu a mi veu el Pare. Com pots dir que us mostri el Pare? No creus que jo estic en el Pare i el Pare està en mi? Les paraules que jo us dic no vénen de mi mateix. És el Pare, qui, estant en mi, fa les seves obres. Creieu-me: jo estic en el Pare i el Pare està en mi; si no, creieu-ho per aquestes obres. Us ho dic amb tota veritat: Qui creu en mi també farà les obres que jo faig, i fins en farà de més grans, perquè jo me'n vaig al Pare.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 6,1-7)

En aquellos días, al crecer el número de los discípulos, los de lengua griega se quejaron contra los de lengua hebrea, diciendo que en el suministro diario no atendían a sus viudas.

Los Doce convocaron al grupo de los discípulos y les dijeron: «No nos parece bien descuidar la palabra de Dios para ocuparnos de la administración. Por tanto, hermanos, escoged a siete de vosotros, hombres de buena fama, llenos de espíritu y de sabiduría, y los encargaremos de esta tarea: nosotros nos dedicaremos a la oración y al ministerio de la palabra.» La propuesta les pareció bien a todos y eligieron a Esteban, hombre lleno de fe y de Espíritu Santo, a Felipe, Prócoro, Nicánor, Timón, Parmenas y Nicolás, prosélito de Antioquía. Se los presentaron a los apóstoles y ellos les impusieron las manos orando.

La palabra de Dios iba cundiendo, y en Jerusalén crecía mucho el número de discípulos, incluso muchos sacerdotes aceptaban la fe.

Resurrecció del Senyor. Pintura d'El Greco, Museu del Prado (Madrid)

▶) Aquesta imatge parla

▶ Salmo responsorial (32)

R. *Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, como lo esperamos de ti.*

Aclamad, justos, al Señor, / que merece la alabanza de los buenos. / Dad gracias al Señor con la cítara, / tocad en su honor el arpa de diez cuerdas. R.

Que la palabra del Señor es sincera, / y todas sus acciones son leales; / él ama la justicia y el derecho, / y su misericordia llena la tierra. R.

Los ojos del Señor están puestos en sus fieles, / en los que esperan en su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 2,4-9)

Queridos hermanos: Acercándoos al Señor, la piedra viva desechada por los hombres, pero escogida y preciosa ante Dios, también vosotros, como piedras vivas, entráis en la construcción del templo del Espíritu, formando un sacerdocio sagrado, para ofrecer sacrificios espirituales que Dios acepta por Jesucristo. Dice la Escritura: «Yo coloco en Síon una piedra angular, escogida y preciosa; el que crea en ella no quedará defraudado.» Para vosotros, los creyentes, es de gran precio, pero para los incrédulos es la «piedra que desecharon los constructores: esta se ha convertido en piedra angular», en piedra de tropezar y en roca de estrellarse. Y ellos tropiezan al no creer en la palabra: ese es su destino.

Vosotros sois una raza elegida, un sacerdocio real, una nación consagrada, un pueblo adquirido por Dios para proclamar las hazañas del que os llamó a salir de la tiniebla y a entrar en su luz maravillosa.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 14,1-12)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Que no tiemble vuestro corazón; creed en Dios y creed también en mí. En la casa de mi Padre hay muchas estancias; si no fuera así, ¿os habría dicho que voy a prepararos sitio? Cuando vaya y os prepare sitio, volveré y os llevaré conmigo, para que donde estoy yo, estéis también vosotros. Y adonde yo voy, ya sabéis el camino.» Tomás le dice: «Señor, no sabemos adónde vas, ¿cómo podemos saber el camino?» Jesús le responde: «Yo soy el camino y la verdad y la vida. Nadie va al Padre, sino por mí. Si me conocéis a mí, conoceréis también a mi Padre. Ahora ya lo conocéis y lo habéis visto.» Felipe le dice: «Señor, muéstranos al Padre y nos basta.» Jesús le replica: «Hace tanto que estoy con vosotros, ¿y no me conoces, Felipe? Quien me ha visto a mí ha visto al Padre. ¿Cómo dices tú: "Muéstranos al Padre"? ¿No crees que yo estoy en el Padre, y el Padre en mí? Lo que yo os digo no lo hablo por cuenta propia. El Padre, que permanece en mí, él mismo hace sus obras. Creedme: yo estoy en el Padre, y el Padre en mí. Si no, creed a las obras. Os lo aseguro: el que cree en mí, también él hará las obras que yo hago, y aún mayores. Porque yo me voy al Padre.»

COMENTARI

Jesús i el Pare fan estada en el creient

Estem en el comiat de Jesús. Llargs parlaments als deixebles sobre el futur de l'existència creient en absència seva. Jesús anuncia que se'n va. És una forma de parlar de la seva mort. Però una manera característica de l'Evangeli de Joan: fins a sis verbs diferents descriuen la mort de Jesús com a marxa, allunyament, partença, pas d'aquest món al Pare, deixar el món. No s'esmenta per res el sofriment, la mort, ni la creu. Jesús, simplement i senzilla, se'n va. Però per tornar. «Me'n vaig però torno» és el *lema* del comiat. Això diferencia notablement el comiat de Jesús dels comiats de l'Antic Testament.

Però el text d'avui ens diu amb èmfasi que Jesús va a preparar lloc als deixebles a la casa del Pare, on hi ha moltes estances. La casa del Pare és el lloc de Jesús per excel·lència. Ho diu el començament de l'evangeli, en l'escena de l'expulsió dels venedors (2,16). Però Jesús ho diu en diferents moments d'una forma més el·líptica però clara: «Allà on jo sóc» (7,33.36; 12,26; 17,24). Jesús vol preparar un lloc per als deixebles allà on Ell és «perquè també vosaltres estigueu allà on jo sóc» (14,3). Naturalment, Jesús és amb el Pare: «Jo estic en el meu Pare i el meu Pare està en mi» (14,11-12; cf. 10,38).

Al llarg de tot l'evangeli, Jesús ha estat amb els deixebles, amb els seus amics, amb els jueus, amb els fa-

riseus. Però, ensems, Jesús ha estat amb el Pare, perquè Jesús pertany a l'àmbit del Pare, a l'àmbit de Déu (1,1). Per això resulta sorprenent que, una mica més endavant, en el mateix capítol 14, Jesús ens digui: «Qui m'estima guardarà la meua paraula, el meu Pare l'estimarà i vindrem a fer estada en ell». La paraula *estada* (*monê*) és exactament la mateixa que descriu les estances (*monai*) de la casa del Pare. És Jesús qui ve a nosaltres i fa estada en nosaltres i amb Ell ve, indefectiblement, el Pare.

Estar en Jesús o que Jesús estigui en nosaltres descriu el mateix misteri d'immanència mútua. És el misteri de la fe.

Funeral per Mons. Ramon Malla a la Catedral de Santa Maria de La Seu d'Urgell

La Catedral de Santa Maria d'Urgell va acollir, al vespre del 30 d'abril, la missa funeral de la Diòcesi per Mons. Ramon Malla i Call. Mons. Malla va néixer a La Seu d'Urgell, fou Bisbe de Lleida, però també fou Vicari general del Bisbe Ramon Iglesias i uns anys més tard, per quasi dos anys (1969-1971), fins a l'arribada del Bisbe Joan Martí Alanís al gener de 1971, Bisbe Administrador Apostòlic d'Urgell, amb totes les atribucions i drets del Bisbe diocesà. Així ho deia la seva Butlla de nomenament, i per això mateix, fou Copríncep d'Andorra després del Copríncep Ramon Iglesias, i jurà els Usatges d'aquell temps. Sempre ha estat i fou considerat Copríncep i després de la Constitució se li concedí la nacionalitat perpètua andorrana.

Mons. Malla va morir el dia 18 d'abril, Divendres Sant, a l'edat de 91 anys a la ciutat de Lleida, i fou enterrat Dilluns de Pasqua a la Catedral de Lleida, a la Capella de la Mare de Déu de Montserrat. La celebració eucarística exequial a Urgell va ser presidida per l'Arquebisbe Joan-Enric, i concelebrada pels Vicaris Generals i els Canonges de la Catedral, amb altres preveres i un bon grup de fidels que s'hi van fer presents.

L'Arquebisbe Joan-Enric presidí l'Eucaristia, i en ella destacà l'amor que el Bisbe Ramon Malla sempre sentí per la Diòcesi d'Urgell i per la seva ciutat natal de La Seu d'Urgell, i l'interès que mantenia per la vida pastoral del Bisbat d'Urgell. Una prova d'aquest amor fou que el Dr. Malla volgué regalar personalment a l'Arquebisbe Joan-Enric Vives un bàcul i un lavabo de plata que la ciutat de La Seu li havia ofert i que Mons. Vives ha dipositat, al seu torn, a la S.E. Catedral d'Urgell.

L'Arquebisbe d'Urgell recordà les paraules de Mons. Joan Piris, Bisbe de Lleida, en l'Eucaristia exequial de Mons. Ramon Malla, quan afirmà que la petjada que ha deixat Mons. Malla en moltes vides sempre serà recordada més encara que les seves obres o institucions. El Bisbe Ramon Malla i Call sempre restarà en la memòria i estimació per a tots els creients d'Urgell.

Ordenació de Mn. Joseph a la Catedral de Santa Maria

Mn. Joseph Geethanfonkalan va ser ordenat de prevere el dijous 1 de maig a la Catedral de Santa Maria d'Urgell, en una cerimònia solemne presidida per l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives i Sicília, acompanyat per nombrosos companys d'estudi i sacerdots que han vetllat el seu camí en el Seminari a Àvila, Madrid, i la mateixa Seu d'Urgell, a més d'un gruix molt important de capellans de la diòcesi, que han volgut acompanyar el ja prevere en aquest dia tan important. Hi

van ser presents el Prior de Montserrat, el P. Ignasi M. Fossas i el Rector del Seminari Interdiocesà, Mn. Norbert Miracle, entre d'altres formadors i amics. També es van desplaçar des de Sri Lanka, d'on és originari Mn. Joseph, la seva família més propera, encapçalats pel seu pare (la seva mare va morir fa un any), germans i molts amics alguns a Espanya i altres a diversos llocs del món: Canadà, USA, França, Noruega, Alemanya i el Regne Unit. Hi va ser present l'Excm. Sr. Cònsol de Sri Lanka a Barcelona. La Catedral es va omplir també de fidels i amics que es van desplaçar des de València, Madrid, Toledo, Àvila, Salamanca i Ciutat Real.

Després de la lectura de l'Evangeli, començà la litúrgia de

l'ordenació presbiteral, amb la crida de l'ordenand. Mons. Vives, a la seva homília, va fer referència parlant de Sant Josep, de la tasca de custodis de la fe que tenen els sacerdots, considerant-la un regal i un present que s'ha de transmetre a les persones. Va fer referència a l'Evangeli del dia: «Josep es despertà i complí el que l'àngel del Senyor li havia manat» i va encoratjar Mn. Joseph a seguir l'exemple de Sant Josep, dipositant la confiança en Déu i custodiant i expressant el do de la fe entre els homes i dones d'avui. Va parlar de la joia pasqual que hem de transmetre tots els cristians i especialment els sacerdots, i va demanar unitat de vida en el nou prevere. Es va expressar en tàmil, català, castellà, i anglès. I a l'inici saludà els aranesos presents en la llengua aranesa.

Mn. Joseph va fer amb emoció les promeses sacerdotals, es cantà la lletania dels sants, i l'Arquebisbe li va imposar les mans, primer, i també la resta de preveres, i va dur a terme la gran pregària d'ordenació. L'ofrena dels ornaments i la posterior vestició, la unció de les mans i el lliurament del pa i del vi, amb el calze i patena aportats pels seus familiars, van donar pas al bes de pau del Bisbe i dels preveres, per acabar amb la celebració de l'Eucaristia, concelebrada per Mn. Joseph al costat de l'Arquebisbe Joan-Enric Vives.

Mn. Joseph, abans d'acabar, va fer un sentit agraïment a totes les persones que han fet possible la celebració de la seva ordenació, partint dels seus pares i germans, i seguint per formadors, companys i sacerdots amb fidels, que l'han acollit al llarg del seu aprenentatge. Féu un esment especial per a Mn. Pere Balagué i Mn. Josep Amiell, que l'han acollit a la casa rectoral de Vielha «com un fill», i on seguirà vivint en els propers mesos, ja que servirà les parròquies de la Vall d'Aran, i en concret serà el Vicari de Vielha. Diumenge 4 de maig celebrà la seva primera missa a Sant Miquel de Vielha.

Càritas d'Urgell inicia el Projecte Aula Suport per a formar joves en habilitats laborals

El passat 24 de febrer, Càritas d'Urgell va iniciar el Projecte Aula Suport. Projecte destinat a donar una formació prelaboral o bé una preparació per a la inserció laboral a l'empresa ordinària o protegida. Aquest Projecte es realitza al local de Càritas Diocesana de La Seu d'Urgell situat al carrer Mare Janer. El Projecte Aula Suport va iniciar-se amb 8 nois i noies d'entre 17 i 28 anys, a l'actualitat ja el formen 10 joves.

L'objectiu del Projecte és treballar les habilitats socials d'aquests joves per tal de potenciar la millora de les seves capacitats personals, afavorint així la seva integració al món laboral, en una formació continuada diària. Els joves són de la comarca de l'Alt Urgell majoritàriament, on s'ha posat en marxa aquest projecte després de constatar-hi (en contactes amb les escoles i l'administració) la seva necessitat. És una experiència pionera.

Les activitats realitzades amb els joves inclouen el reforç de les habilitats socials quotidianes, per afavorir les pròpies i naturals de cadascun; la millora de la lecto-escritura i de les matemàtiques (domini de l'ús monetari); el coneixement i domini de les noves tecnologies; el reforçament de la seva orientació en el camp de la formació i de la situació en el territori a través del treball en el coneixement de les ciències socials i del medi.

També es fan activitats a l'aire lliure: amb l'arribada del bon temps han començat a realitzar pràctica de l'esport i a dur a terme diverses activitats lúdiques que afavoreixen la seva capacitat de treballar en equip.

L'objectiu a curt termini és que els joves facin un període de pràctiques en activitats laborals vinculades amb Càritas abans de la seva capacitat definitiva per entrar al mercat de treball.

LA PLETA: DE RAMS A PENTECOSTÈS

L'antiga ciutat de Sió... i la nova

Els apòstols, les dones i els seguidors de Jesús, a Jerusalem, tenien el seu estatge en la «sala alta» de la casa d'aquell propietari anònim que serví per al Sant Sopar.

Aquesta casa es trobava en la zona noble de Jerusalem, una zona diríem residencial. Unes llargues escales —de les quals encara se'n conserven alguns trams— comunicaven amb la part baixa, el barri de Siloé i la sortida cap a la muntanya de les Oliveres. L'àrea d'aquestes edificacions avui és coneguda com a Muntanya de Sió. Aquesta denominació pot sorprendre el pelegrí perquè bíblicament la ciutat de Sió era el turó rocós, entre els torrents Cedrò, el Tyrapeó i el seu aiguabarreig amb la Gehenna. Se'l coneix amb el nom d'Ofel i allí els arqueòlegs han excavat les edificacions de l'antiga Jerusalem, la ciutat dels jebuseus que va conquerir David, la que embellí Salomó i on s'hi troben les tombes dels reis.

D'on li ve que ara s'anomeni Sió a la part de ciutat edificada en la colina al sud-oest?

Quan Jerusalem començà a créixer, especialment vers el segle VII aC després de la caiguda de Samaria, l'ampliació es féu vers l'occident i el sud. La muralla calçava just a l'escarpat, sobre el torrent de la Gehenna.

Quan al segle II dC en temps de l'emperador Adrià, la ciutat fou destruïda i remodelada de nou, aquesta barriada del turó sud-oest és la única que resta de la vella ciutat. I conserva el nom de ciutat de Sió, perdurant fins als nostres dies.

Avui es troba fora de les muralles. I s'hi accedeix sortint per la porta anomenada precisament «de Sió».

En aquest espai hi trobem antigues edificacions, algunes datables a l'època romana, que ens reporten al temps de Jesús. Vestigis de cases nobles, amb murs sòlids, cisternes, cups i magatzems.

Avui, en els itineraris dels pelegrins, trobem en l'àmbit d'aquesta muntanya de Sió la tomba de David, la casa d'Anàs i Caifàs on Jesús fou jutjat pels jueus la nit del Dijous Sant, el lloc de les negacions de Pere, la Dormició de Maria i la sala del Cenacle.

Mn. Ramon Sàrries